

Bryssel den 18 juni 2026
(OR. en)

10802/26
ADD 1

COPEN 236
CT 82
DROIPEN 114
JAI 849

FÖLJENOT

från: Europeiska kommissionens generalsekreterare, undertecknat av
Martine DEPREZ, direktör

inkom den: 17 juni 2026

till: Thérèse BLANCHET, generalsekreterare för Europeiska unionens råd

Komm. dok. nr: COM(2026) 277 annex

Ärende: BILAGA
RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET
OCH RÅDET
om utvärdering av direktiv (EU) 2018/1673 om bekämpande av
penningtvätt genom straffrättsliga bestämmelser

För delegationerna bifogas dokument – COM(2026) 277 annex.

Bilaga: COM(2026) 277 annex

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 17.6.2026
COM(2026) 277 final

ANNEX

BILAGA

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET

**om utvärdering av direktiv (EU) 2018/1673 om bekämpande av penningtvätt genom
straffrättsliga bestämmelser**

{SWD(2026) 148 final}

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET

om bedömning av i vilken utsträckning medlemsstaterna har vidtagit de åtgärder som är nödvändiga för att följa Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/1673 av den 23 oktober 2018 om bekämpande av penningtvätt genom straffrättsliga bestämmelser

1 INLEDNING

Direktiv (EU) 2018/1673 om bekämpande av penningtvätt genom straffrättsliga bestämmelser (*direktivet*) trädde i kraft den 2 december 2018. De 25 EU-medlemsstater¹ som är bundna av direktivet (det vill säga alla utom Danmark och Irland) var skyldiga att senast den 3 december 2020 sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som var nödvändiga för att följa detta direktiv.

I enlighet med artikel 14 första stycket i direktivet innehåller denna rapport en bedömning av i vilken utsträckning medlemsstaterna har vidtagit de åtgärder som är nödvändiga för att följa direktivet. Föreliggande rapport lämnas in som bilaga till rapporten i enlighet med artikel 14 andra stycket i direktivet, med en bedömning av direktivets mervärde.

Denna analys bygger på information som medlemsstaterna lämnat till Europeiska kommissionen fram till den 20 oktober 2025, samt på en extern studie.

I direktivet fastställs gemensamma definitioner av brott och påföljder i alla EU-medlemsstaterna i syfte att bekämpa penningtvätt, för att underlätta samarbete mellan polis och rättsväsende och förhindra att kriminella utnyttjar mindre stränga nationella system. I och med att tvätt av olagliga vinster i hög grad möjliggör organiserad brottslighet, bidrar direktivet till att försvaga de kriminella nätverkens finansiella bas och underlättar arbetet med att upplösa dem. Enligt direktivet måste medlemsstaterna kriminalisera när sådant begås uppsåtligen, omsättning eller överlåtelse av egendom med vetskap om att den härrör från brottslig verksamhet, hemlighållande eller döljande av den egendomens rätta beskaffenhet, ursprung, belägenhet, förflyttning eller äganderätt, samt förvärv, innehav eller användning av sådan egendom. Direktivet gör det även möjligt för medlemsstaterna att utöka brottsrubriceringen penningtvätt till fall där gärningsmannen ”misstänkte, eller borde ha känt till” att egendomen härrörde från brottslig verksamhet. Genom direktivet åläggs medlemsstaterna att införa försvårande omständigheter (t.ex. inblandning av en kriminell organisation eller tvätt via yrkesmässig verksamhet), samtidigt som påföljderna måste vara effektiva, proportionella och avskräckande, med bl.a. ett maximistraff på minst fyra års fängelse och i relevanta fall åtgärder för juridiska personers ansvar. Direktivet innehåller regler för behörigheter och krav på att frysa och förverka vinning och hjälpmedel, och gör medlemsstaterna skyldiga att se till att det finns effektiva utredningsverktyg för att utreda penningtvätt.

Rapporten visar att medlemsstaterna har gjort betydande insatser när det gäller att säkerställa att deras nationella lagar anpassas till bestämmelserna i direktivet, men med vissa uppenbara inkonsekvenser och luckor hos ett begränsat antal medlemsstater.

¹ När det i denna rapport hänvisas till de ”25 medlemsstaterna” eller något annat antal medlemsstater, förutsätts detta gälla sådana medlemsstater som är bundna av direktivet.

Utöver den analys som ges i denna rapport på grundval av den information som kommissionen förfogar över, kan det finnas ytterligare svårigheter med införlivandet och andra villkor som inte rapporterats till kommissionen, eller ytterligare utveckling på och utanför lagstiftningsområdet som påverkar införlivandet. Därför bör inte denna rapport hindra att kommissionen ytterligare bedömer införlivandet och genomförandet av direktivet i medlemsstaterna.

2 ÖVERENSSTÄMMELSE VID INFÖRLIVANDET AV DIREKTIVET, PER BESTÄMMELSE

Nedan följer en genomgång av hur medlemsstaterna införlivat direktivet i sin nationella lagstiftning, med en bedömning artikel för artikel av hur fullständiga de nationella lagarna och regelverken är och hur väl de överensstämmer med direktivets krav.

Artikel 2 – Definitioner (även av förbrott)

Artikel 2 innehåller tre definitioner. I **artikel 2.1** definieras *brottslig verksamhet* som alla brott som bestraffas med fängelse där maximistraffet är minst ett år eller, när inget maximistraff är föreskrivet, alla brott där lägsta straffet är mer än sex månaders fängelse. De brott som utgör brottslig verksamhet ska anses vara förbrott till penningtvätt, dvs. medlemsstaterna ska åtminstone kriminalisera tvätt av egendom som härrör från dessa brott.

Dessutom måste medlemsstaterna, oavsett påföljdströsklarna, i alla händelser inkludera en rad brott inom var och en av de 22 brottskategorier som förtecknas i artikel 2.1 (dessa innefattar de brottsrubriceringar som är harmoniserade på EU-nivå)².

De allra flesta av de medlemsstater som är bundna av direktivet har gått längre än så, genom att anta en så kallad all-crime-strategi, där vilket brott som helst kan utgöra ett förbrott till penningtvätt. Fem medlemsstater (**Frankrike, Luxemburg, Nederländerna, Österrike och Portugal**) anger särskilda kategorier av brott som kan utgöra förbrott till penningtvätt.

Samtliga medlemsstater har korrekt införlivat den definition av brottslig verksamhet som fastställs i artikel 2.1.

Artikel 2.2 innehåller en bred definition av den *egendom* som kan vara ett lämpligt föremål för penningtvättsbrott. I detta avseende definieras egendom som tillgångar av alla slag, både fysiska och icke-fysiska, lösa och fasta, materiella och immateriella, samt juridiska dokument och instrument av alla slag, även i elektronisk eller digital form, som styrker äganderätten till eller rättigheter knutna till sådana tillgångar. Medlemsstaterna har inte specifikt införlivat begreppet egendom i sin penningtvättslagstiftning, men de fastslår ofta definitioner i andra lagtexter. Dessa används då också för att definiera föremålen för penningtvätt, så att det råder överensstämmelse med bestämmelsen.

Tjugotre medlemsstater har införlivat definitionen av egendom i artikel 2.2, men det tycks som att lagstiftningen i **Tyskland och Österrike** inte betraktar besparade utgifter (såsom skatter som undanhålls genom skattebrott) som egendom som kan tvättas. I § 165.6 i den österrikiska strafflagen räknas i själva verket inte utpräglade besparingar – såsom realiserade förluster som inte uppstått, avstående av fordringar eller undvikande av kostnader och avgifter

² Se skäl 5.

– som pengar som kan tvättas. Det hindrar de österrikiska myndigheterna från att se det som penningtvättsbrott när någon sparar pengar genom att olagligen inte betala skatter, och sedan tvättar pengarna. I den gamla versionen av § 261.5 i den tyska strafflagen räknades omkostnader som sparats in genom skatteundandragande uttryckligen som penningtvätt. Den punkten ströks vid en reform 2021, och därmed kom sådana besparade utgifter inte längre att omfattas. I båda jurisdiktionerna verkar man därför anse att det endast är egendom som utgör en positiv ökning av någons tillgångar, t.ex. pengar som anskaffats genom narkotikahandelsbrott eller skatterabatt, som kan vara föremål för ett penningtvättsbrott. Den breda definitionen av egendom i direktivet täcker dock alla typer av egendom, även besparade utgifter, även om det inte nämns uttryckligen.

I **artikel 2.3** definieras *juridisk person* som varje enhet som är en juridisk person enligt tillämplig rätt, med undantag för stater eller offentliga organ vid utövandet av offentliga maktbefogenheter och offentliga internationella organisationer. På samma sätt som med begreppet egendom definierar många medlemsstater *juridisk person* i annan lagstiftning, som också gäller i samband med penningtvättsbrott. Detta överensstämmer med direktivet.

Artikel 3 – Penningtvättsbrott

Enligt **artikel 3.1** måste medlemsstaterna kriminalisera a) omsättning eller överlåtelse av egendom, b) hemlighållande eller döljande av diverse aspekter hos egendomen, samt c) förvärv, innehav eller användning av egendom i den mån gärningsmannen känner till att sådan egendom härrör från brottslig verksamhet.

Medlemsstaterna har införlivat denna bestämmelse på olika sätt. Sju medlemsstater (**Bulgarien, Tjeckien, Grekland, Ungern, Polen, Rumänien och Finland**) har införlivat uppsåtsaspekten indirekt genom att använda sig av allmänna straffrättsliga principer som fastställer att ett brott kännetecknas som sådant endast om uppsåt föreligger. De övriga medlemsstaterna har uttryckligen inkluderat uppsåtsaspekten i de nationella bestämmelser som kriminaliserar penningtvätt.

Artikel 3.2 ger medlemsstaterna möjlighet att ytterligare kriminalisera penningtvätt när gärningsmannen inte visste, men misstänkte eller borde ha känt till, att egendomen härrörde från brottslig verksamhet (oaktsam penningtvätt). **Femton medlemsstater**³ utnyttjade denna möjlighet och kriminaliserade oaktsam penningtvätt.

Med tanke på att komplicerade penningtvättssystem gör det svårt att bevisa förbrottet, har direktivet också som syfte att undanröja de praktiska och rättsliga hindren mot att lagföra penningtvätt som ett fristående brott. Därför måste medlemsstaterna enligt direktivet göra det möjligt att lagföra och utfärda fällande dom för **penningtvätt utan att det krävs fällande dom för förbrottet (artikel 3.3 a)**, och utan att myndigheterna behöver **bevisa samtliga delar av förbrottet** (vilka kan innefatta identiteten för gärningsmannen som begick den brottsliga verksamhet som egendomen härrörde från) (**artikel 3.3 b**). Detta benämns hädanefter *fristående penningtvätt*.

³ Belgien, Tjeckien, Tyskland, Spanien, Kroatien, Cypern, Lettland, Ungern, Malta, Nederländerna, Polen, Slovenien, Slovakien, Finland och Sverige.

Sexton medlemsstater⁴ har inte införlivat bestämmelsen uttryckligen men **genom ”underförstått införlivande”**. De nämner alltså inte uttryckligen i sin lagstiftning om penningtvätt att några villkor måste vara uppfyllda, som en tidigare eller samtidig fällande dom för förbrottet eller fastställande av alla faktiska omständigheter och förhållanden kring förbrottet.

Kommissionen noterar att **tröskeln för att bevisa egendomens olagliga ursprung i domstol skiljer sig åt markant mellan medlemsstaterna**.

I **14 medlemsstater**⁵ är det inte nödvändigt att specificera typen av förbrott när man bevisar egendomens olagliga ursprung. I stället räcker det att fastställa att den egendom som är föremål för penningtvätt har sitt ursprung i en brottslig verksamhet som begåtts, vilket gör det avsevärt lättare att lagföra penningtvätt.

Domstolar i flera medlemsstater tillämpar dock fortfarande höga krav för att bevisa att ett förbrott föreligger. **Tio medlemsstater**⁶ kräver alltså att myndigheterna identifierar den brottskategori som förbrottet tillhör (t.ex. narkotikahandel, människohandel, bedrägeri osv.). Bland dessa är det två **medlemsstater (Bulgarien och Polen)** som har särskilt höga krav på bevis beträffande förbrottet. **Bulgarien**⁷ kräver fortfarande att man bevisar typen av brott samt tid och plats då det begicks. I **Polen** krävs det enligt rättspraxis⁸ att man fastställer att vissa tillgångar härrör från ett visst förbrott på ett tillräckligt specifikt sätt.

Som också anges i utvärderingsrapporten är **formuleringarna i direktivet mycket allmänna, vilket möjliggör ett sådant införlivande**. Enligt direktivet ska en fällande dom för penningtvätt vara möjlig ”utan att det därvid är nödvändigt att fastställa alla faktiska omständigheter eller alla förhållanden” kring förbrottet, men med den sortens formulering kan man fortfarande ha lagstiftning som kräver att myndigheterna bevisar samtliga delar av förbrottet utom en.

Med hänsyn till detta stora utrymme som direktivet ger medlemsstaterna har **inget fall av bristande överensstämmelse med artikel 3.3 a och b** identifierats.

Alla medlemsstaterna har på rätt sätt införlivat att penningtvättsbrott även omfattar egendom som härrör från en handling i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland, om den handlingen skulle utgöra ett förbrott om den hade begåtts på det egna territoriet (**artikel 3.3 c**).

Av proportionalitetsskäl ger **artikel 3.4** medlemsstaterna möjlighet att begränsa de gränsöverskridande fall där penningtvätt är straffbar. Det gäller närmare bestämt när förbrottet ägde rum i länder där en sådan handling inte är kriminaliserad (krav på ”dubbel straffbarhet”). För vissa kategorier av allvarliga brott finns dock inte denna möjlighet. Vid deltagande i en organiserad kriminell grupp, terrorism, människohandel, smuggling av migranter, sexuell exploatering, narkotikahandel och korruption, som begåtts i en annan EU-medlemsstat eller i

⁴ Belgien, Bulgarien, Tjeckien, Estland, Frankrike, Kroatien, Italien, Ungern, Nederländerna, Polen, Portugal, Rumänien, Slovenien, Slovakien, Finland och Sverige.

⁵ Belgien, Spanien, Frankrike, Italien, Lettland, Litauen, Luxemburg, Malta, Nederländerna, Österrike, Rumänien, Slovenien, Slovakien och Sverige.

⁶ Bulgarien, Tjeckien, Tyskland, Estland, Grekland, Kroatien, Cypern, Ungern, Polen och Portugal.

⁷ Artikel 253 i den bulgariska strafflagen.

⁸ Högsta domstolens beslut om artikel 299 § 1 i strafflagen.

ett tredjeland, måste det fortfarande vara möjligt att lagföra någon för penningtvätt även om den handling som gav upphov till pengarna inte utgör ett brott i det andra landet.

Åtta medlemsstater⁹ använde sig av möjligheten att kräva ”dubbel straffbarhet”. Emellertid kräver **Luxemburg**¹⁰ dubbel straffbarhet för vissa av de brott som den principen inte bör tillämpas för, nämligen deltagande i en kriminell organisation samt beskyddarverksamhet.

Slutligen måste medlemsstaterna säkerställa att de gärningar som är straffbara som penningtvätt i artikel 3.1 a och b är straffbara i fall av ”**själv tvätt**” (**artikel 3.5**), dvs. ett fall där personen som begick förbrottet eller var inblandad i det tvättar vinningen av sitt eget brott.

Medlemsstaterna införde denna bestämmelse uttryckligen i sin nationella lagstiftning **eller underförstått** genom att inte göra det till ett villkor att gärningsmannen bakom förbrottet är skild från gärningsmannen bakom penningtvättsbrottet. Vissa medlemsstater inkluderade **undantag** i sin nationella lagstiftning, men dessa **påverkar inte överensstämmelsen**. Exempelvis kräver **Tyskland** att de olagliga tillgångarna på något sätt sätts i omlopp, **och i Italien och Estland** omfattas inte användning för personligt nöje. Därför har inget fall av bristande överensstämmelse konstaterats.

Artikel 4 – Medhjälp, anstiftan och försök

Artikel 4 kräver att **sammanhängande brott, dvs. medhjälp, att få** någon att begå ett penningtvättsbrott och **försöka** begå ett penningtvättsbrott, ska vara straffbara som brottsliga gärningar.

Alla 25 medlemsstaterna har införlivat artikel 4 på korrekt sätt.

Artikel 5 – Påföljder för fysiska personer

I **artikel 5** krävs att penningtvättsbrott och sammanhängande brott ska vara **belagda med effektiva, proportionella och avskräckande straffrättsliga påföljder**, och det anges att penningtvättsbrott ska vara belagda med ett maximistraff på minst fyra års fängelse.

På denna punkt noterar kommissionen att Sverige¹¹ har fastställt högst två år i sin lagstiftning, medan **Grekland**¹² inte verkar ha följt fyraårsgränsen om förbrottet är en lindrig förseelse, vilket i praktiken innebär att påföljden vid penningtvätt inte är tillräckligt hög för en lång rad av de förbrott som fastställs i direktivet.

Artikel 6 – Försvårande omständigheter

I **artikel 6.1** fastställs två obligatoriska försvårande omständigheter: när penningtvätt **begås inom ramen för en kriminell organisation** eller när det **begås av en ”ansvarig enhet” vid**

⁹ Tyskland, Estland, Grekland, Luxemburg, Ungern, Österrike, Portugal och Finland.

¹⁰ Artikel 506-3 andra stycket i *Code pénal*, i kombination med artikel 5-1 i *Code de procédure pénale*.

¹¹ Lag (2014:307) om straff för penningtvättsbrott, 3 §.

¹² Artikel 39.1 d i lag nr 4557/2018.

utövandet av dess yrkesmässiga verksamhet, dvs. en enhet som är underställd särskilda rapporterings- och kundverifieringskrav i enlighet med EU:s lagstiftning mot penningtvätt¹³.

Här bör det noteras att **Litauen, Polen och Slovenien** i sin lagstiftning inte har infört den försvårande omständigheten att penningtvätt begås av en ansvarig enhet, att **Cypern**¹⁴ inte föreskriver försvårande omständigheter vid medhjälp, anstiftan och försök till penningtvätt, samt att **Grekland**¹⁵ inte får tillämpa försvårande omständigheter när förbrottet är en mindre förseelse, vilket i praktiken undantar många av de förbrott som fastställs i direktivet.

Artikel 6.2 ger medlemsstaterna möjlighet att införa ytterligare två försvårande omständigheter, nämligen **a)** när värdet av den egendom som är föremål för penningtvätt är betydande, eller **b)** när den egendom som är föremål för penningtvätt härrör från en viss grupp av brott¹⁶. **Alternativ a införlivades av 14 medlemsstater**¹⁷, **alternativ b av fyra medlemsstater**¹⁸.

Alla medlemsstater som använde alternativen införlivade dem på ett sätt som överensstämmer med direktivet.

Artikel 7 – Juridiska personers ansvar

Enligt direktivet måste det finnas möjlighet att hålla juridiska personer ansvariga för penningtvättsbrott, däribland självtvätt. Dit räknas åtgärder från någon som agerar antingen enskilt eller som en del av den juridiska personens organisation, och som har en ledande ställning inom den juridiska personen (**artikel 7.1**). Medlemsstaterna behöver också säkerställa att juridiska personer kan hållas ansvariga när bristande övervakning eller kontroll har gjort det möjligt att begå brottet (**artikel 7.2**). Ansvar för juridiska personer bör emellertid inte utesluta möjligheten att inleda straffrättsliga förfaranden mot fysiska personer som är inblandade i brotten som gärningsmän (**artikel 7.3**).

När det gäller juridiska personers ansvar har Frankrike inte i sin lagstiftning infört möjligheten att hålla juridiska personer ansvariga när penningtvättsbrotten gjorts möjliga på grund av bristande övervakning eller kontroll från en person i ledande ställning inom den enheten.

Artikel 8 – Sanktioner för juridiska personer

Enligt **artikel 8** ska medlemsstaterna säkerställa att en juridisk person som hålls ansvarig enligt artikel 7 kan **bli föremål för effektiva, proportionella och avskräckande sanktioner, vilka ska innefatta bötesstraff eller administrativa avgifter**. Alla medlemsstater har införlivat denna bestämmelse på rätt sätt.

¹³ Se särskilt artikel 2.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 av den 20 maj 2015 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism, EUT L 141, 5.6.2015, s. 73, vars senaste konsoliderade version finns på [EUR-Lex - 02015L0849-20241230 - SV - EUR-Lex](#).

¹⁴ Del I § 4.4 i lag nr 188(I)/2007.

¹⁵ Artikel 39.1 d i lag nr 4557/2018.

¹⁶ Deltagande i en organiserad kriminell grupp eller beskyddarverksamhet, terrorism, människohandel och smuggling av migranter, sexuell exploatering, olaglig handel med narkotika samt korruption.

¹⁷ Bulgarien, Tjeckien, Estland, Grekland, Kroatien, Cypern, Lettland, Ungern, Österrike, Polen, Slovenien, Slovakien, Finland och Sverige.

¹⁸ Grekland, Spanien, Kroatien och Finland.

Artikel 8 innehåller dessutom en **förteckning över möjliga ytterligare sanktioner**, från att frånta den juridiska personen offentliga förmåner eller stöd till att utesluta den från tillgång till offentlig finansiering, ge den näringsförbud, placera den under rättslig övervakning, stänga inrättningar som använts för att begå brottet och till och med kunna ta ett rättsligt beslut om att upplösa företaget (avveckling). **Nitton medlemsstater¹⁹ har använt sig av en eller flera av dessa möjligheter. Sex medlemsstater har inte använt någon av möjligheterna alls.**

Alla medlemsstater som använde dessa möjligheter införlivade dem på ett sätt som överensstämmer med direktivet.

Artikel 9 – Förverkande

Enligt **artikel 9** ska medlemsstaterna **säkerställa att deras nationella behöriga myndigheter, efter vad som är lämpligt, fryser eller förverkar** den vinning som härrör från och de hjälpmedel som använts eller varit avsedda att användas för att begå de penningtvättsbrott som anges i direktivet eller bidra till dem, i enlighet med direktivet om förverkande 2014/42/EU²⁰.

Alla 25 medlemsstaterna införlivade artikel 9 i överensstämmelse med direktivet.

Artikel 10 – Behörighet

I **artikel 10.1** krävs att en medlemsstat fastställer sin **behörighet** beträffande penningtvättsbrott, när brottet begås på deras territorium (**artikel 10.1 a**) eller när gärningsmannen är en av dess medborgare (**artikel 10.1 b**). **Alla medlemsstater** har införlivat bestämmelsen på rätt sätt.

När det gäller **artikel 10.1 b** bör det noteras att den bestämmelsen, specifikt i de fall där gärningsmannen är medborgare i medlemsstaten, har införlivats på ett olikartat sätt i synnerhet när det gäller kravet på **dubbel straffbarhet²¹**.

I brist på specifik bestämmelse som tar upp den frågan verkar **tio medlemsstater²²** ha genomfört direktivet utan att uttryckligen föreskriva att dubbel straffbarhet är en förutsättning för att hävda behörighet. Å andra sidan har **elva medlemsstater²³** uttryckligen införlivat just detta krav som ett villkor för att fastställa behörighet beträffande deras medborgare. Samtidigt har **tre medlemsstater²⁴** uttryckligen utelämnat kravet på dubbel straffbarhet för penningtvättsbrott.

Artikel 10.2 ger medlemsstaterna möjlighet att utvidga sin behörighet till fall där **a)** gärningsmannen har sin hemvist inom deras territorium, eller **b)** brottet begicks till förmån för en juridisk person som är etablerad inom deras territorium. **Fjorton medlemsstater²⁵** har

¹⁹ Belgien, Tjeckien, Tyskland, Grekland, Spanien, Frankrike, Kroatien, Italien, Cypern, Lettland, Litauen, Luxemburg, Ungern, Malta, Polen, Portugal, Rumänien, Slovenien och Slovakien.

²⁰ Se skäl 16 i direktivet om bekämpande av penningtvätt: "[...] Medlemsstaterna bör åtminstone säkerställa frysning och förverkande av hjälpmedel vid och vinning av brott i samtliga fall som föreskrivs i direktiv 2014/42/EU. Medlemsstaterna bör även starkt överväga att möjliggöra förverkande i samtliga fall där det inte är möjligt att inleda eller slutföra ett straffrättsligt förfarande, inklusive i fall där gärningsmannen har avlidit."

²¹ Det vill säga principen om att behörighet endast kan fastställas när handlingen i fråga är straffbar både i den lagförande staten och i den stat där handlingen begicks.

²² Bulgarien, Tjeckien, Italien, Lettland, Ungern, Malta, Polen, Slovenien, Slovakien, Finland.

²³ Belgien, Tyskland, Estland, Spanien, Frankrike, Kroatien, Cypern, Litauen, Luxemburg, Österrike, Sverige.

²⁴ Grekland, Nederländerna, Rumänien.

²⁵ Belgien, Estland, Spanien, Kroatien, Lettland, Litauen, Luxemburg, Malta, Nederländerna, Österrike, Portugal, Slovakien, Finland och Sverige.

använt sig av möjligheten i **artikel 10.2 a. Tio medlemsstater**²⁶ har använt sig av möjligheten i **artikel 10.2 b på rätt sätt.**

Artikel 11 – Utredningsverktyg

Artikel 11 kräver att effektiva utredningsverktyg, såsom de som används för att bekämpa organiserad brottslighet eller andra allvarliga brott, är tillgängliga för de personer, enheter eller avdelningar som har ansvaret för att utreda eller lagföra penningtvättsbrott, inklusive medhjälp, anstiftan och försök till dem²⁷. **Alla 25 medlemsstaterna införlivade artikel 11 i överensstämmelse** med direktivet.

3 SLUTSATSER

Med tanke på hur viktigt penningtvätt är för organiserade brottsliga nätverk, som ett avgörande finansieringsverktyg och en metod för att säkra olagliga vinster och infiltrera den lagliga ekonomin, är harmoniseringen av de straffrättsliga åtgärderna mot penningtvätt en väsentlig del i unionens större arbete med att störa och upplösa kriminella nätverk. Detta betonas också i den europeiska strategin för inre säkerhet, ProtectEU²⁸.

Kommissionen är medveten om de ansträngningar som medlemsstaterna har gjort för att följa direktivets bestämmelser. Även om det kvarstår vissa inkonsekvenser och luckor, har införlivandet av direktivet sammantaget skett på rätt sätt, och medlemsstaterna har vidtagit omfattande åtgärder för att anpassa sina nationella lagar efter EU-standarderna. De flesta medlemsstaterna har antagit särskild lagstiftning för att uppfylla kraven i direktivet, medan några har förlitat sig helt eller i hög grad på befintliga nationella bestämmelser.

För att säkerställa ett fullständigt och korrekt införlivande av direktivet kommer kommissionen att fortsätta att stödja medlemsstaterna i deras arbete för att avhjälpa konstaterade brister. Där ingår att övervaka och säkerställa att de nationella åtgärderna följer bestämmelserna i direktivet.

²⁶ Tjeckien, Estland, Grekland, Spanien, Lettland, Luxemburg, Österrike, Polen, Slovenien och Slovakien.

²⁷ Se även skäl 19: ”Det bör därigenom säkerställas att tillräckligt med personal och riktad utbildning, resurser och uppdaterad teknisk kapacitet är tillgängliga. [...]”

²⁸ [EUR-Lex – 52025DC0148 – SV – EUR-Lex.](#)